

[Aage Frandsen]

Endvidere kan man også sige, at hvis man mener, at man på den måde tilgodeser bestemte religiøse grupperes interesser, så er det nok også tvivlsomt, hvorvidt man i virkeligheden gør det, fordi undervisning i faget religion i virkeligheden vedrører alle religioner. Man kan sige, at det ikke er noget med, at nogen bestemte religionsopfattelser særlig tilgodeses eller tilgodeses for lidt.

For vores vedkommende har det været afgørende, at der er religiøse grupper, som mener, det er vigtigt, at de har den sikkerhedsventil, som ligger i, at man kan blive fritaget. Og det er også erfaringen rundt omkring på de forskellige institutioner, at når der er mennesker, der melder sig for at blive fri for undervisning, så sker der tit det, at en samtale med den pågældende institutions leder ender med, at den pågældende alligevel modtager undervisning, og så kan man sige, at det nok ikke gør så meget, at der er en lille gruppe, som ikke modtager den undervisning.

Igen må man netop sige, at hvis det betyder så meget for den lille gruppe, at de kan blive fritaget, så kan vi andre vel også sagtens leve med, at de får den frihed.

Marianne Jelved (RV):

Jeg synes, det er et godt forlig, der ligger her, og jeg synes, det er godt for gymnasieskolerne ude over landet, at der bliver et så bredt forlig i denne sag.

Jeg synes ikke, det er en særlig vanskelig forhandling, vi har haft om netop gymnasielovsforslaget. Det meste af det, der er sket i forhandlingerne, er en klargøring af intentionerne, en sikring af – og det er væsentligt, det underkender jeg bestemt ikke – at forligspartierne er helt enige om, hvordan forskellige paragraffer og formuleringer skal forstås.

Jeg vil godt lige kommentere to punkter, nemlig fordelingsudvalget og det pædagogiske råd, og sige, at der i lovforslaget jo ikke var lagt op til, at nogen kunne forhindre amterne i at oprette et fordelingsudvalg; der var lagt op til, at man kunne gøre det. Men der har fra S' og SF's side været ønske om et fordelingsudvalg; man skulle fastholde bekendtgørelsen om fordelingsudvalget, og det har ikke voldt nogen politiske problemer – i hvert fald ikke for Det Radikale Venstre – at imødekomme det.

Det pædagogiske råd med valg af formand har jeg ikke nogen kommentarer til. Jeg havde fuld tillid til, at vi kunne vælge samme model som folkeskolen. Det har man ønsket ændret. Det er så også i orden.

Om det ændringsforslag, som Kristeligt Folkeparti har stillet til § 3, vil jeg sige, at det fremgår af betænkningens bidrag, hvordan Det Radikale Venstre vil stemme til denne sag. Men jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet, når vi når til hf, for dér har jeg særlige bemærkninger at knytte til det ændringsforslag til hf-loven fra Kristeligt Folkeparti, som er parallelt hertil.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Den sidste taler har ret i, at det ikke har været særlig svært at blive enige om dette lovforslag, selv om det har ganske vidtrækkende betydning for gymnasiet's fremtid. Det synes jeg er glædeligt. Det er endnu et af mange tegn på, hvordan vi kan tale os til rette uden dramatik og ende med meget brede flertal.

Jeg bliver nødt til at korrigere fru Lone Møller på et enkelt punkt. Hun sagde, at jeg havde lagt op til, at jeg selv ville fordele eleverne eller selv ville bestemme med hensyn til fordelingen af eleverne. Det forholder sig stik modsat. Jeg havde lagt op til, at vi ikke skulle have regler, fordi jeg er tilhænger af afbureaukratisering. Jeg har tillid til, at skolerne og amtskommunerne selv kan finde ud af at fordele eleverne. Det var bl.a. Socialdemokratiet, der ønskede, at der skulle være regler. O.k., sagde vi, så laver vi en bekendtgørelse, som vi har gjort hidtil, og så slår vi fast i udvalgsbetænkningen, at der skal tages hensyn til elevernes ønsker så langt som overhovedet muligt. Sådan forholder det sig.

Der var intet om, at jeg ville bestemme selv. Jeg ville tværtimod afskære mig selv fra at blande mig i det, men fru Lone Møller har været med til at foretage den ændring og kræve den ændring, at ministeren skal blande sig, og o.k., så må vi gøre det; men så skal fru Lone Møller heller ikke fremstille det på den måde, hun gør.

Jeg nævner det, fordi jeg går og samler et lille katalog, et katalog over, hvordan en minister prøver at lægge beføjelser væk, at afskaffe myndigheder, at afbureaukratisere og reducere mængden af paragraffer her i landet, og hvordan ministeren så bliver bremset i det af især den socialdemokratiske opposition, som for-